

MOSTY KE HVĚZDÁM

Rozhovor Petra Volfa s inženýrem Janem Vítkem o předpjatém betonu, mostech, knihách, radostech a vesmíru

1

Letos v září jste oslavil pětadvadesát let, dovolte, abych vám pogrataloval. Jste doyenem oboru betonových konstrukcí, ale pořád jste velmi aktivní, píšete knihy, sledujete dění ve světě. Můžete prozradit, jak se udržujete v kondici?

Předem musím říci, že jsem neočekával, že se dožiji tohoto věku, a nyní jsem asi jeden z nejstarších inženýrů. Snažím se být aktivní z toho důvodu, abych se nenudil. Nemám žádný zájem sledovat televizi až na nemnohé zajímavé pořady. A protože už nemohu v mostařském oboru aktivně pracovat, nezbylo mi než se věnovat volné literární činnosti, tedy něco napsat, nebo se vrátit ke svým starým zájmům. Již dávno mi nezbývalo než se chystat do důchodu, ale změněná politická situace v roce 1989 mi dala možnost spolupracovat se zahraničními firmami jako technický poradce zejména při developerské činnosti. Náhodou jsem byl dříve nějaký čas zaměstnán v podniku Výstavba hl. m. Prahy a získané informace o dopravních i stavebních záměrech města se mi hodily pro vykonávání této funkce u jedné rakouské firmy, s níž jsem pak spolupracoval asi dvacet let. Také jsem dělal znalecké posudky. Když jsem zjistil, že mi je už devadesát let, tak jsem toho všeho zanechal a začal psát knížky. Protože mi zemřela žena, učím se také vařit.

Čím jste chtěl být v dětství?

To se měnilo s narůstajícím věkem. V předškolním věku jsem chtěl být průvodčím v tramvaji, protože se mi líbilo, jak se celý den vozí, prodává jízdenky, které proštípává takovými hezkými kleštičkami, a ještě v každé stanici zatahá za šňůrku a zacinká.